

DE ERFGENAAM VAN HERLEWINNE

BOEK II

DE HORDEN VAN BEHEMOTH

Peter van Rillaer en Christophe Vermaelen

1

Het brakke water onder het huis reikte tot aan Trinity's dijen. Ze was langs het afvalluik naar buiten geglipt en hield zich schuil onder het huis van de havenmeester. Ze had zelfs geen tijd gehad om haar sandalen aan te trekken. Ze kon het trillen van haar benen bijna niet onder controle houden, zweet liep in straaltjes van haar gezicht en haar blonde krullen plakten tegen haar voorhoofd. Boven haar hoofd kraakte de vloer onder de laarzen van de Behemothen die meester Maepes ondervroegen. Ze hoorde hun stemmen, bitsig en hard. Soms leek het op het blaffen van een hond. Af en toe klonken er klappen, gevolgd door een dreun toen het lichaam van haar meester voor de zoveelste keer op de vloer belandde. Trinity was doodsbang, vooral omdat Maepes haar naam al zeker twee keer had genoemd, samen met die van Nuru, de vriendelijke en wijze man die een tijdje zijn gast was geweest.

De krijger die de ondervraging leidde, sprak gebrekkig Waeglands, toch kon Trinity hem goed verstaan. Maepes smeekte de man om zijn leven en beloofde alles te vertellen wat die krijger wilde weten. Maar de Behemoth was niet geïnteresseerd in verborgen schatten of mooie slavinnen.

"Waar is die Nuru?" hoorde ze hem vragen. "Vertel me waar de zie-ner is en ik spaar je leven. Ik zal zelfs meer doen dan dat, mijn beste Maepes. Dat is je naam, toch?"

"Ja, Maepes", stamelde die. "Ik ... ik ben belangrijk, ik ken de sjah..."

"Taraskan", stelde de Behemoth zichzelf voor. "Generaal Taraskan om precies te zijn. Ik ben ook belangrijk, zo belangrijk zelfs, dat ik ervoor kan zorgen dat jouw hele familie de chaos daarbuiten overleeft. En de sjah is dood, wist je dat niet? Heb je trouwens al eens gezien hoe het er in de straten van Koes aan toe gaat?"

Stilte. Iedereen wist dat Temalogs krijgers bezig waren de stad te plunderen. Huizen werden leeggeroofd en daarna in brand gestoken. De

enige reden dat Maepes' huis nog niet was uitgebrand, was omdat de Behemothen de haven nodig hadden, en het huis van de havenmeester was belangrijk. Trinity spitste haar oren, maar Maepes had de vraag van de generaal nog altijd niet beantwoord.

"Wel dan?" daar was de lijzige stem van Taraskan opnieuw. "Je vertelde me dat een van jouw slavinnen de ziener en zijn vrienden begeleidde. Dat ze voor hen tolkte."

"Trinity", zei Maepes met een snik. "Haar naam is Trinity. Ondervraag haar! Dat meisje zal weten waar Nuru het laatst is gezien, generaal. Red mijn familie, alstublieft? Spaar onze levens! Genade..."

"Waar vind ik die Trinity?"

"Ze moet hier ergens zijn, generaal. Al mijn slaven zochten de bescherming van mijn huis op toen de stad viel. Trinity is een Waeglandse. Een mollig ding met blonde krullen. Een jaar of negentien. En ze heeft wat puistjes in haar gezicht. Haar moet u hebben, generaal, niet mij."

"Blonde haren?"

"Ja... Ja, generaal."

Er trok kippenviel over Trinity's lijf toen ze hoorde hoe haar laffe meester haar als slachtoffer bleef aanwijzen. Boven haar hoofd klonken de stampende voeten van mannen die naar haar op zoek gingen. Ze renden door de gangen, beklommen de trappen en schopten deuren uit hun hengsels. Er kwamen angstkreten uit het huis. Toen ze de stemmen van Maepes' kinderen herkende, veranderde haar bloed in ijs. Die schofterige Behemothen zouden toch geen kinderen pijn doen? Boven haar hoofd werd het akelig stil en alleen het gejammer van de kinderen drong nog door tot Trinity's oren.

"Je vrouw is bewusteloos", zei Taraskan kil. "Ze vocht als een leeuwin voor haar kinderen. Hoe ver ben jij bereid te gaan om hun leven te redden, mijn beste Maepes?"

"Wat wilt u toch van mij? Ik heb u alles verteld wat ik weet! Ze moet hier zijn, dat kan niet anders. De uitgangen werden bewaakt."

"Alle uitgangen?"

"Ja, generaal. Laat mijn kinderen gaan, alstublieft?"

Het geluid van een zwaard die uit de schede getrokken werd, drong tot Trinity door. Ze had die Behemothische zwaarden gezien. Gekromd, langer dan Koesaarse sabels en net zo scherp.

“Je liegt, havenmeester. Het zijn jouw kinderen. Het is jouw keuze. Neuzen en oren”, hoorde ze de Behemoth zeggen. Zijn zware accent klonk nog griezeliger nu hij ermee dreigde om de neus en oren van Maepes' kinderen af te hakken. “Waar is die slavin van jou?”

Trinity haalde diep adem, een paar keer na elkaar. Ze begon zich rillend van angst door het donkere, modderige water voort te bewegen in de richting van het afvalluik. Daar reikte ze omhoog. Het houten luik opende zich en ze hees zich op de vloer. Haar blote voeten lieten een vlekkerig spoor na terwijl ze met hangende schouders haar ondergang tegemoet liep, door de keuken en naar de woonkamer, waar zes paar ogen zich op haar richtten. Ze keek de grijnzende Behemoth met het kromzwaard smekend aan en zei: “Vermink die kinderen niet, heer. Ik ben Trinity.”

De tijd leek te stil te staan. Ze had verwacht dat de Behemotheren haar beet zouden pakken. Haar slaan en misschien zelfs verkrachten, maar niets van die aard gebeurde. De man met het kromzwaard, generaal Taraskan, haalde zijn neus op toen hij haar rook, maar hij bekeek haar niet met minachting of vijandigheid. Hij knikte haar toe en sprak haar aan met een zweem van respect in zijn stem: “Jij bent Trinity?”

“Ja, heer.”

“Waar zat je verstopt? Mijn mannen hebben het huis van kelder tot nok afgezocht.”

“Onder de vloer, heer. Er is een opening die alleen de slaven kennen, voor de afvoer.” Ze kreeg een kleur. “We lozen er afval van de keukens en zo.”

“En van jullie ontlasting?” reageerde Taraskan. “Een soort riool dus. Dat verklaart de stank.”

Trinity aarzelde voor ze opnieuw sprak. Ze friemelde haar handen in elkaar, hield die voor haar geslacht. De kleine lendendoek die ze droeg, verhulde niet veel van haar lichaam.

“De kinderen, heer?”

Taraskan knikte en gaf zijn mannen een teken. Ze lieten de kinderen naar hun vader gaan. Maepes omhelsde hen en wierp Trinity een dankbare blik toe, maar de schaamte stond in zijn ogen te lezen. Hij had haar verraden en hij wist dat zij dat wist. Anders zou ze hier niet staan.

Een van Taraskans mannen wees naar haar.

“Wat doen we met dat wijf, generaal? Slaan we de waarheid eruit?”

Trinity verstijfde en balde haar handen tot vuisten. Ze keek naar Taraskan; hij was de baas. Tot haar opluchting schudde hij zijn hoofd. Gedurende één tel kruisten hun blikken zich en Trinity sloeg haar ogen snel neer.

“Waarom? Ze zal zo ook wel met de Ghol praten”, zei hij rustig. “Ik vind haar een moedig meisje. Als hij haar niet wil houden, zal ik me straks zelf over Trinity ontfermen.”

De vriendelijke toon waarop hij haar naam uitsprak, en de manier waarop hij naar haar glimlachte, joegen Trinity nog meer angst aan dan de gedachte aan een afranseling door zijn kameraden. Ze had wel gezien hoe hij naar haar keek. In dit deel van de wereld droegen slaven amper kleren. Hun naaktheid was er iets heel gewoons, niemand besteedde er meer aandacht aan dan nodig. Maar die Behemooth verslond haar met zijn donkere, gulzige ogen.

“U wilt haar naar onze Ghol sturen? Maar ze zit onder de stront, generaal”, zei de man die daarnet nog had voorgesteld om Trinity een pak slaag te geven.

Taraskan gromde: “Was haar dan, worm! Hoe durf je mijn bevelen in twijfel trekken? Ik spreek met de stem van de Ghol Kitai, ik ben Temalogs beste vriend. Doe wat ik je zeg, of draag de gevolgen!”

De man werd spierwit en zweeg onmiddellijk, maar op Trinity hadden de dreigende woorden van de generaal een nog erger effect. Het voelde als een mokerslag. Taraskans manier van doen had haar wat gekalmeerd, maar nu kwam de angst voor lijden en dood in grote golven weer opzetten. Wilde men haar naar Temalog brengen? Naar de man waar iedereen in het oosten voor wegvluchtte?

“Wat wilt u van mij, heer?” Haar stem beefde. “Ik vertel u alles wat u wilt weten, maar stuur me alstublieft niet naar uw Ghol, ik smeeek het u! Niet dat, heer ... alstublieft?”

Taraskan grijnsde.

“Je hebt gelijk dat je bang voor hem bent, meisje. Ghol Temalog is geen man waar je nee tegen zegt, onthoud dat als ik je straks voor hem leid.”

Dit gezegd hebbende, wenkte Taraskan zijn mannen. Een korte hoofdknik was voldoende, Trinity werd bij haar armen beetgegrepen en de kamer uitgesleurd.

“Voorzichtig met dat meisje”, bromde Taraskan nog. “Ze beschikt over informatie die door onze Ghol Kitai als uiterst belangrijk wordt gezien! Ze mag geen haar gekrenkt worden, is dat begrepen?”

De twee mannen knikten hem toe, stuurs en zwijgend, waarna ze Trinity met zich mee namen. Haar benen trilden zo dat ze er alle controle over verloor. Buiten op de kade zag ze nog meer van die afschuwelijke Behemothen. Met hun platte gezichten, gebronsde huid en kleine ogen leken ze nog het meest op Salsische nomaden. Veel tijd om rond te kijken had ze niet, maar zelfs hier in de haven, waar men geen brand had gesticht, heerste chaos. Mensen sprongen in het water, sommigen verdronken. Overal hoorde ze jammerkreten, huilende kinderen en mensen die schreeuwden. Er lagen lichamen op de kade, velen in een plas bloed, en er dreven er nog meer in het water van de Waeg. Gevangenen stonden in lange rijen te wachten, met een strop rond hun hals, door middel van koorden met elkaar verbonden. Veroordeeld tot een leven van slavernij bij de Behemothen. Zwarte rookwolken dreven voorbij en voeren een stank van verschroeid vlees met zich mee. In de stad moet het verschrikkelijk zijn, dacht Trinity. Verschrikkelijk.

De twee Behemothische krijgers sleepten haar met zich mee, de havenbuurt uit. In de verte zag ze een woud van bruine, bolvormige tenten of hutten en die aanblik bracht haar in één klap terug naar haar sombere realiteit. Dat was het kamp van Temalog. Ze verstijfde van angst. De mannen die haar vasthielden, verstevigden hun greep. Haar benen waren zo slap als die van een lappenpop en haar hielen maakten twee voren in de rulle grond van het pad.

Even later rook ze de paarden, de geur van hun uitwerpselen steeg uit boven haar eigen onfrisse geur. Duizenden en duizenden waren het er. De dieren graasden of ze dronken uit de Waeg en besteedden geen aandacht aan haar of de twee mannen die haar het gigantische tentenkamp in sleurden. Hier zag Trinity alleen nog maar vrouwelijke gevangenen, vaak meisjes met blonde of rode haren. Zij waren een grote zeldzaamheid in het oosten. Trinity wist waarom die meisjes hier waren. Ze wilde dat ze wist waarom zij hier was, waarom die Nuru en zijn vrienden zo belangrijk waren voor de opperbevelhebber van dit leger. Toen zag ze vier grote tenten voor haar ogen opdoemen. Er stonden wachtposten rond die tenten en aan de tentpalen wapperden kleurrijke, maar griezelig ogende vaandels. Dat was het moment waarop ze stilletjes begon te huilen.

2

De bendeleiders die over Maroug heersten en die al tientallen jaren onderdak boden aan boeven en schooiers uit het Waegland, wisten zich geen raad met de duizenden vluchtelingen uit Koes. Maroug was een vrijstaat, zonder veel wetten of regels. De stad leefde van de illegale handel in wapens, Salsische slaven en allerlei andere smokkelwaren. Waeglanders die koning Kindars juk van zich af wilden werpen, vonden snel hun weg naar een of andere bende, waar ze zich bij aansloten. Maar de Koesaarse vluchtelingen waren overwegend oude mensen en gezinnen met kinderen. Sommigen hadden geld, maar de meesten niet. En in Maroug deed men niet aan liefdadigheid. Er was geen centrale overheid die naam waardig, en op de tempel van Marsala na, waren er geen godshuizen in de stad. En zelfs die tempel werd geleid door corrupte priesters, die zich verrijkten door de bijgelovige Marougezen geld af te troggelen.

Er heerste chaos op de Marougse dokken, waar de bootvluchtelingen aan wal gingen. Ze werden er meteen geconfronteerd met leden van het havengenootschap, een bende die vooral uit dieven en moordenaars bestond en over het westen van de stad heerste. Die zwaarbewappende mannen beroofden de vluchtelingen van hun geld en juwelen. Gezinnen die geld hadden en het havengenootschap betaalden, kregen toestemming om de stad te betreden en zij mochten hun reservekleden en de rest van hun bezittingen houden. De Koesaarse vluchtelingen waren moe en angstig, niemand durfde het tegen de gewapende bendeleden op te nemen.

Rond de middag kwam daar echter verandering in. Een jonge vrouw met lange, kastanjebruine krullen hees zich op de kade terwijl de man die bij haar was het anker van hun sloep uitwierp. De vrouw liep gekleed in een strak zittende, geitenleren broek die haar nog langer liet lijken dan ze al was. De zwartleren laarzen van de vrouw kwamen over

de broek en aan haar wapenriem hing een kort zwaard. De leeuwenta-toeage op haar bruinverbrande rug en de lange, bleke littekens op haar buik waren te zien, want ze had haar zwarte hemd onder haar borsten dichtgeknoopt. Haar aandacht ging uit naar de vier gewapende mannen die haar kant uit kwamen. Haar echtgenoot, die bezig was met het aanmeren van de sloep, had hen ook gezien en hief zijn hoofd.

“Er komen een paar ongere kerels onze richting uit, Jente.”

“Ja, ik zie het.” De spieren in haar rug en armen spanden zich. “Een stel boeven. Als ze moeilijk doen, wordt het vechten, Celic.”

Celic slaakte een zucht en zei: “Hopelijk is dat niet nodig.”

Hij was een herder, geen vechtersbaas, en hield meer van dieren dan van mensen. Met uitzondering van Jente dan. De tegenstelling tussen hen beiden kon niet groter zijn. Zij was een als prijsvechtster opgeleide, voormalige slavin. Jarenlang was ze verplicht geweest om voor haar leven te vechten in een diepe kuil in de grond en voor een publiek van schooiers, hoeren en gokkers.

De leider van het stel dat haar nu belaagde, kwam vlak voor Jente staan. Hij keek naar haar gezicht en dan naar haar borsten en benen. Zijn gezicht drukte belangstelling uit, maar niet op een aardige manier.

“Kom je uit Koes, meid?”

“Niet echt.”

“Wat is dat voor een antwoord?” De man fronste. “Ofwel kom je uit Koes, ofwel niet.”

“Zo eenvoudig ligt het niet”, zei Jente kalm. “Ik kom uit Sorot. Mijn man ook. Wat moet je van ons?”

De gezichtsuitdrukking van de man veranderde.

“Ik ben Vachar”, zei hij op een geërgerde toon. “Wij horen bij het havengenootschap. Wie tegenwoordig Maroug in wil, moet tol betalen.”

“Tol, zeg je? Hoeveel?”

“Al jullie geld en juwelen. De rest mag je houden.”

“Alles?” Jente lachte schamper. “Vergeet het maar, Vachar.”

Vachars kaken verstrakten en hij reikte naar het heft van zijn zwaard, maar Jentes arm schoot uit en haar sterke vingers klemden zich rond zijn pols. De beweging was bliksemsnel uitgevoerd, bijna als

een slang die uithaalde naar haar slachtoffer. Vachar aarzelde en keek Jente recht in haar donkerblauwe ogen.

“Haal je hand van mijn arm, vrouw”, sprak hij dreigend.

“Dat zal ik doen, maar als jij dat zwaard trekt, is dat het laatste wat je doet”, snauwde Jente hem toe. “En jouw vriendjes heb ik ook gezien. Laat dit rusten en ga iemand anders lastigvallen.”

Haar toon bracht Vachar zichtbaar uit balans. Jente was het onder-tussen danig zat om overal waar ze kwam verjaagd te worden of te moeten vluchten. Ze had zich voorgenomen om zich hier in Maroug door niets of niemand te laten treiteren. Hier zou ze terugvechten, al werd het haar dood.

“Ik zal ervoor zorgen dat je betaalt, vrouw”, gromde Vachar. “Zoals iedereen.”

De ruimte tussen Jente en Vachar was bijzonder klein. Hij klemde zijn vingers rond het heft van zijn zwaard met de bedoeling het uit de schede te trekken, maar zo ver kwam het niet. Jente was getraind in dit soort lijf-aan-lijfgevechten. In de kuil des doods had ze ook nooit veel ruimte gehad om een tegenstander uit te schakelen. Haar rechterelleboog schoot uit voor een stoot die Vachars kin van onderen raakte. Er volgden nog twee snelle zijwaartse stoten die de man eerst langs links, en daarna rechts vol in het gezicht raakten. Ook voor die twee uithalen gebruikte ze haar ellebogen. Vachar stond er versuft bij en dit gaf haar voldoende tijd om zich een weinig naar achteren terug te laten zakken. Haar gespierde been zwaaide in Vachars richting en ze trapte hem zo hard ze kon tegen de borst. Ze zag hem neergaan en reikte in één tijd naar het heft van haar eigen korte, tweezijdige zwaard.

Ergens achter haar rug, in de sloep waarmee ze Maroug was binnen gevaren, schoot ook Celic in actie. Hij nam zijn vechtstaf, hees zich op de kade en stelde zich achter Jente op.

“Ik dek je rug, Jente!”

De drie mannen die bij Vachar hoorden, kwamen nu Jentes richting uit gesneld. Hun aanval ging gepaard met kreten van woede en moordlust. Jente liet zich er niet door intimideren. In plaats van zich verdedigend op te stellen, viel ze de drie mannen doelbewust aan. Ze bewoog zich net zo soepel als een groot roofdier, ontweek de zwaarden van

haar tegenstanders, sprong naar voren en hakte op de middelste man in. Zijn keel werd doorgesneden en het dikke, helderrode bloed gutste eruit. De man rechts van Jente werd in het kruis getroffen door Celics rondzwaaiende vechtstaf terwijl zij met haar zwaard krachtig uithaalde naar het gezicht van de man aan haar linkerzijde. Ze raakte hem ter hoogte van zijn mond en het vlijmscherpe Waeglandse staal van de kling sneed dwars door zijn beide wangen en scheidde zijn onderkaak bijna van zijn hoofd. In één vloeiende beweging draaide ze om haar as, zodat ze Vachar en zijn kompaan op de grond kon afmaken. In luttele minuten waren de vier mannen dood.

“Bij Ikooh! Er komen er nog meer!” Celics stem verraadde iets van paniek. “Links van je, Jente. Daar op de kade...”

“Ja, ik zie het.” Jente telde er zes, misschien zeven. Ze vloekte inwendig en dacht: het is zoals het is. Voor spijt is het nu te laat.

Opeens hielden de aanstormende mannen hun pas in en keken wantrouwig naar iets wat zich achter Jente bevond.

“We krijgen hulp”, hoorde ze Celic zeggen. “Achter ons, Jente.”

Jente draaide zich om en zag de drie mannen die zich om hen heen hadden geschaard. Twee hielden strijdbijlen in hun hand, maar de grootste van het stel droeg een lang, sierlijk zwaard. Er hing een Waeglandse boog aan zijn schouder. Jente herkende hem meteen aan zijn rijzige gestalte, uitgesproken gelaatstrekken en spierwitte haren.

“Cayden?”

“Uw dienaar, juffrouw Lion”, reageerde hij plagend. “Jij bent nog niet veel veranderd, zo te zien. Je bent nog maar net terug in Maroug en je maakt al nieuwe vijanden.”

Jente grijsde.

“Ik laat me niet beroven, nee.”

Cayden keek naar Vachar, die dood op de grond lag en zei: “Ik geef je groot gelijk. “Vachar en die bende ratten van hem zijn geen partij voor de Leeuw van Sorot, noch voor drie geoefende krijgers van het Mingovolk. Het is een schande hoe ze die arme Koesaarse vluchtelingen afzetten.”

“Dat is het zeker. Maar ... euh ... toch bedankt voor je hulp, Cayden.”

“Graag gedaan.”

De andere mannen van het havengenootschap maakten geen aanstalten om hen aan te vallen, ze bleven weifelend staan. Jente ontspande haar spieren en knikte Cayden kort toe. Ze liet haar zwaard in de leren schede aan haar wapenriem glijden en glimlachte opgelucht naar Celic. Nu het gevaar geweken was, nam ze de tijd om Cayden en zijn vrienden wat aandachtiger te bekijken. Vroeger had Cayden altijd een witte mantel gedragen, met een grote capuchon waar hij zijn gezicht onder kon verbergen, maar nu droegen hij en de twee andere mannen bruinleren broeken boven elegante laarzen met zilveren sporen. De mouwen van hun wijde hemden waren opgebonden en ze droegen een gitzwarte wambuis. Het waren vooral de stiksels op dat wambuis die Jentes aandacht trokken. Ze vormden een tekening van een woest uitziend monster.

“Het is een zilveren draak die klauwt”, zei Cayden, die zag waar Jente naar keek. “Wij dienen onder Hoornan Ughi. Hij is onze leider en zijn vijanden noemen hem de draak.”

“De draak?” Jente fronste haar wenkbrauwen. “Jij bij een bende, Cayden? Dat had ik nooit van je gedacht. Je leek me altijd eerder een eenling.”

“Dat was ik ook, maar alles is anders nu.”

“Hoezo?”

“Door Kindar en zijn nieuwe Waeglandse politiek”, antwoordde Cayden. “Kom, ik nodig jullie uit voor een maaltijd en dan zal ik jullie er alles over vertellen. En laat die boot maar achter, die heb je toch niet meer nodig. Maroug is een pesthol, ik weet een veel betere plek om te leven.”

Jente en Celic wisselden een blik van verstandhouding en een bijna onzichtbaar hoofdknikje uit.

“Met plezier”, zei Jente. “Waar neem je ons mee naartoe? Naar het schuilhol van die bende van jou?”

“Het is niet mijn bende”, antwoordde Cayden humorloos. “De discipelen van de draak staan onder leiding van Hoornan. En nee, we eten bij Heldar. Onago’s Standplaats, weet je nog?”

“Goed, maar jij trakteert”, plaagde Jente terwijl ze Cayden opnam. Hij droeg zijn lange, spierwitte haren in een staart en zag er sterk uit. Zijn getaande gezicht straalde van levenslust, helemaal anders dan de zwijgzame, in zichzelf gekeerde man die ze zich herinnerde van haar vorige bezoek aan Maroug. Hij en zijn kameraden maakten indruk, ook op haar aanvallers, want die dropen stilletjes af terwijl ze woedende blikken op haar wierpen.

“Verlaten we Maroug, Jente?” vroeg Celic.

“Voorlopig. We nemen Caydens uitnodiging aan, als jij het goed vindt?”

Daar ging Celic mee akkoord.

“En de boot?”

“Die laten we achter. Zoals Cayden voorstelde.”

Cayden leidde hen de haven uit en bracht hen naar de plek waar hij zijn paarden had gestald. Hij hees zijn grote gestalte op de rug van zijn schimmel en nam een van zijn mannen achterop. Ook Jente en Celic deelden een paard. Ze reden, zonder haast te maken, door het woud en langs de beroemde watervallen tot aan Onago's Standplaats. De herberg was omheind met een hoge houten palissade en de poort was gesloten. Cayden steeg af en luidde de gong die nieuwe reizigers of bezoekers aankondigde. In de poort werd er een luik geopend en daarin verscheen het nieuwsgierige gezicht van Heldar, de herbergier.

“O, ben jij het, Cayden”, zei hij fronsend. “Welkom thuis, captan. En je hebt gezelschap, zie ik. Blijven je gasten overnachten? Ik heb nog twee ruime kamers beschikbaar.”

“Nee, voorlopig willen we alleen maar eten. Kom, doe open en laat ons binnen.”

Heldar opende de grote poort. Jente had de op geld beluste opportunist al eens ontmoet; de herberg was een paradijselijk oord waar je werkelijk alles kon krijgen en waar je als betalende gast als een koning werd behandeld. Maar Onago's Standplaats was geen goedkoop logement. Cayden moet behoorlijk goed zijn kost verdienen om hier permanent te kunnen verblijven, dacht Jente. Trouwens, had Heldar hem daarnet niet met 'captan' aangesproken? Ze meende van wel. Dat woord

had als een titel of een rang geklonken. Blijkbaar heeft Cayden zich opgewerkt en bekleedt hij nu een leidinggevende functie bij een Marrougse bende.

“Treed binnen, captan.” Heldar maakte een uitnodigend gebaar met zijn armen. “Mijn bedienden zullen uw paarden stallen en uw wapens in ontvangst nemen. Alvast bedankt. Al uw bezittingen en die van uw gasten, worden grondig gereinigd, veilig opgeborgen en bij uw vertrek in perfecte staat aan u teruggegeven.”

Iedereen overhandigde zijn wapens aan de twee bedienden van de herbergier, ook Jente en Celic. Deze bedienden waren kleine, donker uitzierende slaven afkomstig van de vlakte van Sals. De man droeg een witte wikkeldoek rond zijn middel, de vrouw een kort, al even wit tuniekjurkje dat tot halverwege haar dijbenen reikte en een van haar bruine borsten bloot liet.

“We serveren het middagmaal buiten, captan”, zei Heldar vriendelijk. “Arek en Fresu zullen u en uw gasten bedienen tijdens jullie verblijf in mijn etablissement. Ik wens u smakelijk eten.”

Ze namen plaats aan een tafel met zicht op de witmarmere patio en de bloemenfontein. Een luifel met een gaas aan de zijkanten beschermde hen tegen het felle zonlicht en de alomtegenwoordige insecten. Marroug lag immers midden in een moerasgebied.

Cayden liet zich achterover zakken in een met grasgroene kussens bezaaid zitbankje. Hij wenkte de Salsische slavine die hen bediende.

“Breng ons maar van alles wat, liefje; mijn gasten hebben honger. Maar geen wijn, hoor je? Vruchtensap en bronwater, alsjeblieft.”

De slavine boog en vertrok samen met de mannelijke bediende. Cayden hield niet van alcohol of van andere dingen die zijn geest benevelen. Hij liet zich niet afleiden door banaliteiten, maar was een man met een duidelijk doel voor ogen. Dat vertelde hij ook aan Jente en Celic.

“Ik ben geen kluizenaar, maar ik heb een erecode. Mijn leefregels zijn dezelfde als die van alle Mingokrijgers. De erecode houdt de herinnering aan mijn volk levend, zodat we onze zaak nooit uit het oog verliezen. Onze alliantie met Hoornan Ughi heeft ons rijkdom opgeleverd, maar het goud dat wij verdienen gaat niet naar drank en hoeren. Wij

gebruiken het om onze tot slaaf gemaakte zusters en broeders vrij te kopen en de rest investeren we in superieur Waeglands staal.”

Jente fronste een wenkbrauw.

“Wapens?”

“Vooral wapens, ja.”

“Finn was een wapensmokkelaar”, merkte Jente op. “Jij hoorde vroeger bij zijn groep, toch? Wat is er met hem gebeurd?”

Cayden haalde zijn schouders op.

“Wij zijn het fundamenteel oneens over bepaalde zaken, Finn en ik.” Hij zuchtte. “Over de meeste zaken eigenlijk, dus heb ik onze samenwerking beëindigd. Niet dat Finn daarmee zit. Onkruid tiert welig in Maroug en Finn heeft zichzelf omringd met een heleboel onkruid.”

De bedienden van Heldar brachten water, vruchtensap, drie elegante glazen en twee zilveren dienbladen vol smakelijk uitziende bereidingen. De geur ervan liet Jente watertanden. Ze herkende zowel vlees als visgerechten, maar op de tweede schaal lagen ook kazen, gedroogde vruchten en noten.

“Bedankt”, zei Cayden minzaam en hij gaf de slaven elk een klein muntstuk. “Jullie mogen beschikken. Ik wil mijn gasten alleen spreken.”

Hij richtte zijn aandacht opnieuw op Jente en Celic, wees naar het eten op tafel en maakte een uitnodigend gebaar met zijn armen.

“Tast toe en laat het jullie smaken, vrienden. Ondertussen zal ik kort uitleggen wie Hoornan Ughi precies is, waar hij vandaan komt en waarom de Mingogemeenschap zich bij de discipelen van de draak heeft aangesloten.”

Terwijl Jente en Celic zich aan de heerlijke gerechten uit Heldars keuken tegoed deden, vertelde Cayden hun over de man aan wie hij zijn lot had verbonden, Hoornan, de leider van de discipelen van de draak. De Ughiwoestijn ten zuiden van het Koesgebergte werd de drakenwoestijn genoemd en Hoornan behoorde tot het volk dat aan de andere kant van die woestijn leefde, vandaar zijn bijnaam. Er werd gezegd dat zijn mensen niet te paard reden, maar op blauwgrijze, geschubde draken, monsters zo groot als een stier met enorme vleugels en tanden die als dolken uit hun muil naar buiten staken. Waarom Hoornan naar Ma-

roug was gekomen, wist niemand, maar hij was een verstandige en bekwame leider. In minder dan drie jaar controleerden zijn discipelen de watervallen en al de molens die gebruik maakten van de energie die het water opwekte. Hoornan vermeed conflicten met de bendes uit de stad, maar wie zich op zijn gebied waagde, werd genadeloos afgemaakt.

De watermolens vertegenwoordigden een enorme rijkdom; iedereen maakte er gebruik van. Maalderijen, zagerijen, boeren en brouwerijen, allemaal betaalden ze Hoornan voor het gebruik van zijn molens. Om zijn belangen te beschermen, deed hij een beroep op de talenten van eerbare lieden, zoals Cayden en zijn Mingokrijgers. Maar er waren ook Nandrulu en Sorotische rebellen onder de discipelen van de draak, verduidelijkte Cayden. Al die huurlingen hadden één ding gemeen: ze wilden hun land terug, het land dat Kindar van hen gestolen had. Krijgers van de Ceronasstammen werden niet toegelaten bij de discipelen, Hoornan had slechte ervaringen met die eerloze holbewoners, zoals hij hen spottend noemde.

“Ik denk dat ik al weet waarom je ons hier hebt uitgenodigd, Cayden”, zei Jente, die klaar was met eten en Celics glas met fris bronwater vulde. Daarna schonk ze zichzelf ook een glas in. “Je wilt me rekruteren voor die discipelen van je, toch?”

“Dat heb je goed geraden.” Cayden glimlachte. “Iemand met jouw talenten zou een grote aanwinst zijn voor onze zaak. Nuru sprak altijd met veel lof over jou.”

“Nuru? Heb je Nuru gesproken?”

Cayden schudde zijn hoofd.

“Niet onlangs, nee. Waarom vraag je dat?”

“We verloren elkaar uit het oog... Tijdens het beleg van Koes.”

“Hij leeft”, stelde Cayden haar gerust. “En zijn nieuwe vrouw ook. Ze hebben Maroug bezocht en ik weet dat ze Finn hebben gesproken.”

“Finn?” Jente fronste. “Ik vraag me af waarom. Het is niet logisch, Finn was met Mira voor ze met Nuru ging.”

“Daar kan ik je niet bij helpen”, zei Cayden schouderophalend. “We zijn niet zo dik met elkaar, Finn en ik. Allang niet meer.”

“Ik wil geen onheilsprofeet zijn, Cayden, maar een paar honderd rebellen zullen niet volstaan om Kindar van zijn troon te stoten”, sprak

Jente voorzichtig. “De koning beschikt over een ervaren beroepsleger. Ik weet niet wat je hoopt te bereiken, maar er zal veel meer voor nodig zijn.”

“Niemand zei iets over Kindar van zijn troon stoten”, kaatste Cayden terug. “We willen ons land opnieuw zelf besturen en dankzij Kindars nieuwe binnenlandse politiek is dat mogelijk. Als je maar voldoende geld hebt.”

Jente wisselde een vragende blik uit met Celic. Ze hadden geen idee waar Cayden het over had.

“We begrijpen je niet, geloof ik”, zei Jente.

“Kindar is rijk, maar het leger kost hem veel teveel geld”, legde Cayden uit. “Daarom wil hij die kost uitbesteden en dat doet hij door legerofficiëren, rijke herenboeren en kooplieden een titel te geven. Hij benoemt hen tot kroonheer en schenkt hun een groot stuk land, zodat ze stijgen op de maatschappelijke ladder. Maar er is ook een keerzijde aan die medaille. De kroonheren zijn zelf verantwoordelijk voor hun leger én ze moeten belastingen betalen aan de koning.”

“Goed voor hen”, zei Jente sarcastisch. “Maar ik begrijp nog steeds niet waarom jij daar iets aan hebt.”

“Al Kindars onderdanen komen in aanmerking voor een titel. Ook Nandruli, Ceronas, Mingo, noem maar op.”

Voor het eerst mengde Celic zich in het gesprek.

“Soroten?”

Er verscheen een spijtige uitdrukking op het anders zo stoïcijnse gezicht van Cayden. De stilte woog zwaar.

“Nee”, zei hij. “En dat spijt me, echt waar. Kindar koestert een diepe wrok tegen jullie volk. Bovendien is negentig procent van alle Waeglandse slaven van Sorotische afkomst en dat zou voor grote problemen kunnen zorgen. Maar zodra ik voldoende geld en mannen heb, stap ik naar Kindar en eis ik mijn land terug. Ik zal de prijs betalen, mijn eigen leger onderhouden en hij zal me tot kroonheer van de Mingo’s benoemen. De mannen die onder mij dienen, weten dat en hebben zich al achter mij geschaard. Op mijn land zullen de Soroten geen slaven zijn.”

Jente snoof.

“Dat klinkt allemaal erg mooi, Cayden, maar wat als Kindar weigert om je tot kroonheer te benoemen?”

“Dat zal hij niet.” Caydens stem klonk beslist en liet geen ruimte voor verdere discussie. Hij keek Jente met gefronste wenkbrauwen aan. “Wel? Wat denk je ervan, leeuwin? Mag ik je aanbevelen bij Hoornan? Ben je bereid om je bij de discipelen van de draak te vervoegen?”

“Daar moet ik over nadenken.”

“Wat valt er na te denken? Zijn jullie van plan om jullie in Maroug te vestigen?”

Jente keek opzij en glimlachte naar Celic.

“Ja.”

“Hebben jullie geld?”

“Genoeg om het een jaar uit te zingen als we een eenvoudig huis huren en onze uitgaven een beetje in de gaten houden”, antwoordde Jente. “Maar Celic wilde een deel van ons geld investeren in klein vee. Binnen het jaar zouden we winst maken, beweert hij.”

Naast haar knikte Celic en er lag een zelfzekere uitdrukking op zijn knappe gezicht.

“Ik ben afkomstig uit een familie van herders”, zei hij. “Er valt goed geld te verdienen met een gezonde kudde. Ook hier in Maroug.”

“Dan zullen jullie hoe dan ook bescherming nodig hebben”, drong Cayden aan. “Wie niet bij een groep hoort, wordt uitgeperst als een citroen. Dan komen ze allemaal langs voor een deel van jullie verdiensten, geloof me. Hier in Maroug geldt het recht van de sterkste. Ik weet hoe goed jij met dat korte zwaard van je kunt omgaan, Jente, of met een Waeglandse speer, maar als ze met twintig of dertig man tegelijk komen, ben je een vogel voor de kat. En Hoornan kan iemand als Celic goed gebruiken. Het is goedkoper om je dieren zelf te kweken, dan om ze te kopen van de boeren en handelaars uit Maroug.”

“Hij weet veel over paarden ook”, zei Jente trots. “Als die ziek zijn, weet hij altijd precies wat te doen.”

Cayden rolde met zijn ogen.

“Wel dan? Sluit jullie toch bij ons aan! Hoornan zal ervoor zorgen dat jullie een huis hebben met ruimte voor een moestuin en graasland voor een kudde. Wij controleren al het land tussen Onago’s Standplaats

en Maroug, behalve het woud. De woudbewoners zijn heer en meester in het oerwoud.”

“De onzichtbare mensen”, mompelde Celic.

Cayden fronste.

“Wat?”

“Zo noemden de Koesaren hen”, verduidelijkte Celic. “De onzichtbare mensen. Je kunt ze niet verslaan omdat je ze niet ziet. Ze zijn één met de natuur, maar wij hebben er gezien, Jente en ik. We hebben een van hun hangende dorpen bezocht, diep in het Waeglandse woud en met hutten in de bomen, hoog boven de aarde.”

Jente schraapte haar keel en zei: “Ik wil jouw voorstel vanavond nog eens grondig met Celic bespreken.” Ze grijnsde Cayden toe. “En vertel me eens, wat schuift het om je zwaard in Hoornans dienst te stellen?”

“Negenduizend Dar per jaar”, antwoordde Cayden. “Plus onkosten. En als je het tot captan schopt, is het twaalfduizend.”

“Onkosten?”

Nu was het Caydens beurt om te grijnzen. Hij spreidde zijn armen en gebaarde naar de luxueuze tuin van Heldars dure herberg.

“Wie denk je dat hier straks de rekening betaalt, Jente? Zulke zaken boek ik onder ‘onkosten tijdens het rekruteren van nieuwe leden’. Wat me doet denken; jullie mogen hier overnachten ook. Op kosten van Hoornan en om na te denken over mijn voorstel. Wat zeg je daarvan?”

“Met graagte”, reageerde Jente lachend. “En bedankt.”

Cayden ontspande zichtbaar nu het onderhandelen achter de rug was en begon te vertellen over de droom die hij koesterde voor zijn volk. Hij zelf was een van de nazaten van de laatste Mingoheer die zich tegen koning Kindar had verzet. De mannen en vrouwen van zijn volk – hier in Maroug waren dat er een vierhonderdtal – aanvaardden hem als hun leider en zouden hem volgen. Elk jaar werden er meer kinderen geboren en Cayden geloofde in een verrijzenis van zijn volk en cultuur.

“De Mingo-erfenis is te rijk om verloren te laten gaan”, zei hij. “Een groot deel van de geschriften en kunstwerken werd door mijn voorvaders veilig ondergebracht in de tempel van de orde van de Berk, waar de kroniekschrijvers er kopieën van hebben gemaakt. Finn is altijd

sceptisch geweest over mijn plannen voor een terugkeer naar het verloren thuisland, maar de tijd heeft Finn ongelijk gegeven. Nu is er een kans en er groeit hoop in de harten van de mensen.” Caydens gezicht straalde toen hij ophield met praten.

“Finn is een Soroot”, merkte Jente op. “Zoals Celic en ikzelf. Voor ons is er weinig hoop, dus ik begrijp waarom hij zo dacht en denkt.”

Er viel een stilte, die echter al gauw doorbroken werd door de breed glimlachende Heldar. Hij schoof het insectengaas opzij en begroette hen met een overdreven vriendelijk hoofdknikje. Het is overduidelijk dat Cayden die inhalige herbergier ontzag inboezemt, dacht Jente. Of Heldar vreest de groep waar Cayden deel van uitmaakt.

“Alles naar wens, captan?”

“Het eten was prima”, antwoordde Cayden. “Zoals gewoonlijk.”

“Dank u, captan. Blijft u voor het vermaak?”

“Ik niet, maar mijn gasten wel. O, geef hun toch maar een kamer voor de nacht. En zorg dat het hun aan niets ontbreekt.”

“Euh ... Heldar?” Jente keek hem vragend aan. “Dat vermaak waar je het zojuist over had, wat is dat voor iets?”

Heldar grijnsde.

“Nou, zo spannend als de laatste keer dat jij hier voor vermaak zorgde, zal het niet zijn, maar we hebben muzikanten en kunstenaars. En een erotisch spektakel.”

“O, dus je had me herkend? Ik dacht even van niet.”

“Een vrouw die een Koesaarse officier vernedert tijdens een tweekamp zien we hier niet elke avond”, plaagde Heldar. “Ze noemen je de Leeuwin van Sorot, als ik me niet vergis?”

“Ik word liever gewoon Jente genoemd.”

“Zoals je wenst, Jente. Nou, veel plezier nog samen, jongelui. Geniet van de voorstelling.”

Heldar trok zich discreet terug en even later nam ook Cayden afscheid.

Jente genoot van Celics gezelschap, van de lome muziek, het zoetzure vruchtensap en van de zon die langzaam onderging. Het werd koeler in